

Arrest

nr. 247 556 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Kameroense nationaliteit te beschikken en tot de W'eh-stam te behoren. U werd geboren in Muyuka (Zuidwestelijke regio, Faku departement). Daarna woonde u in Limbe (Faku departement). Later verhuisde u naar Douala (Littoral regio) waar u werkte als barman. Drie jaar later keerde u terug naar Limbe. In november 2015, na de dood van uw vader, ging u naar het herkomstdorp van uw familie: W'eh (Noordwestelijke regio, Menchum departement). U werkte er op de palmplantage van uw familie. In 2016 werd in het dorp een militie, gelinkt aan Ambazonia, gevormd onder leiding van M.. Alle jongeren van het dorp werden opgeroepen om zich aan te sluiten tijdens een bijeenkomst in W'eh. U was niet aanwezig tijdens deze bijeenkomst. M. kwam na de bijeenkomst samen met negen andere leden bij u langs om u persoonlijk te vragen om hen te vervoegen. U weigerde.

Ze zeiden dat u nog zou zien wat er ging gebeuren als u bleef weigeren. Ze vertelden u dat ze zouden terugkomen om u nogmaals te vragen of u hen zou vervoegen.

Toen u op 5 januari 2017 in Bamenda (Noordwestelijke regio) was om palmolie te verkopen, belde een vriend u op en vertelde hij u dat uw huis in W'eh in brand werd gestoken en dat uw grootmoeder werd opgesloten in het huis van M.. U keerde diezelfde dag terug naar het dorp. U vertelde aan M. dat u zijn militie zou vervoegen. Daarop werd uw grootmoeder vrijgelaten. U bracht haar terug naar huis. Op 6 januari 2017 ging u naar de militie die toen in het bos rondom uw dorp verbleef. U deed er een bloedpact als initiatieritueel. Op 7 januari 2017 verbleef u met de militie in een kamp in Esu. Die nacht vielen jullie een militaire basis in Esu aan. Op 8 januari 2017 vielen jullie een militaire post op de grens tussen Ikok en Ikomb aan. Bij deze aanval sloeg u iemand met een machete. U liep tijdens deze aanval weg. U verschuilde zich in het bos. Op 9 januari 2017 stak u de grens over via het bos en ging u Nigeria binnen. U reisde verder via Benin en Burkina Faso met de auto. U verbleef daarna twee maanden in Mauritanië. U reisde verder via Marokko, waar u een jaar verbleef. U nam er de boot naar Spanje. Hierna reisde u via Frankrijk naar België. U kwam aan op 21 september 2018 en diende op 4 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 maart 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering die het echter op 23 juli 2019 weer introk.

U diende uw geboorteakte en verschillende rapporten over de algemene situatie in Engelstalig Kameroen in. Uw advocaat diende in kader van het eerdere verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diverse rapporten en andere informatie over de situatie in Engelstalig Kameroen. In kader van het verzoekschrift worden eveneens diverse documenten betreffende uw vader neergelegd, zijnde een geboorteakte, een "certificate of nonconviction", een identiteitskaart en een tewerkstellingskaart van Cameroon Development Corporation (C.D.C.).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde vervolging te vrezen door de Kameroense overheid, omdat u lid was van de militie van M. die actief was in de regio van W'eh, het dorp waar u gewoond zou hebben sinds 2016 tot het moment dat u gedwongen gerekruteerd zou zijn. Daarnaast vreest u de militie van M. omdat u op 9 januari 2017 van hen ontsnapte nadat u, sinds een initiatierite op 6 januari 2017, de militie gedwongen vervoegde.

U maakte bovenstaande vrees echter niet aannemelijk, aangezien u uw beweerd lidmaatschap van – en activiteiten voor de 'militie van M.' niet aannemelijk kon maken.

Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat u naliet tijdens de ganse asielpprocedure eenduidige verklaringen af te leggen betreffende uw asielmotieven.

Op de DVZ verklaarde u dat u Kameroen verliet nadat "Ambazoniaboys" u hadden gevraagd om hen te vervoegen. Omdat ze u bedreigden met de dood, besloot u het land te verlaten (Vragenlijst, dd 26/11/2018, vraag 5).

U verklaarde op het CGVS dat u op de DVZ niets had verteld over uw "hoofdprobleem". (CGVS, p2) U verklaarde dat u ook vervolging vreesde omwille van uw lidmaatschap bij de militie van M., die gelinkt is aan de Ambazoniabeweging, terwijl u op de DVZ nooit had verklaard dat u lid was eender welke soort organisatie of vereniging. (Vragenlijst, vraag 2) Door uw vermeende lidmaatschap bij een militie die gelinkt was aan Ambazonia, verklaarde u op het CGVS plots ook de Kameroense overheid te vrezen. Sterker nog, u verklaarde op het CGVS dat u enkel bang was van de overheid en dat er geen problemen waren met Ambazonia, (CGVS, p16) terwijl u op de DVZ verklaarde enkel de "Ambazoniaboys" te vrezen en nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten. Verder verwees u nergens op de DVZ een vrees voor de Kameroense overheid te hebben. (Vragenlijst, vraag 4 en 7a) U had op de DVZ niet verteld dat u lid was van Ambazonia, omdat u bang was dat de Belgische autoriteiten u zouden terugsturen naar Kameroen. U wist niet dat de Belgische autoriteiten u zouden kunnen beschermen. Pas toen u in uw integratiecursus leerde dat ze u niet zouden kunnen terugsturen naar Kameroen, begreep u dat u de waarheid zou moeten vertellen. (CGVS, p3) U had uw hoofdprobleem evenmin aan uw advocaat verteld.

Dat u niet uw vermeende lidmaatschap als militie bij Ambazonia tijdig te melden aan de instantie die u juist bescherming zou bieden, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en bijgevolg uw vrees bij terugkeer. Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Tevens mag verwacht worden dat hij tijdens de ganse asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Ten tweede, maakte u uw verblijf in Weh, het dorp waar u volgens uw verklaringen werd gerekruteerd door de 'militie van M.', niet aannemelijk.

U verklaarde dat u verhuisde naar W'eh en er werkte op de plantage van uw familie. U verklaarde dat M. alle jongeren van W'eh opriep om zijn militie te vervoegen. U verklaarde dat M. actief was in het gebied van W'eh, waaronder Esu, Nyos en Fondom vallen.(CGVS, p16)

U legde tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over uw verblijf in W'eh.

Zo was u tegenstrijdig over uw beweerde verblijf in W'eh. Op het CGVS meldde u het dorp niet spontaan als woonplaats toen u werd gevraagd een overzicht te geven van uw verschillende woonplaatsen in Kameroen.(CGVS, p3) Pas toen u werd gevraagd waar u na Limbe heenging, verklaarde u dat u naar W'eh ging. U was bovendien tegenstrijdig over de verblijfsduur in W'eh. Op het CGVS verklaarde u dat u er een jaar en enkele maanden verbleef.(CGVS, p3) Op de DVZ had u echter verklaard dat u 5 jaar lang had verbleven in W'eh. Ook over het moment dat u W'eh verliet was u tegenstrijdig. Op de DVZ verklaarde u dat u het dorp op 9 januari 2017 verliet. (Verklaring DVZ, vraag 10) Dit herhaalde u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS.(CGVS, p3) Echter, toen u later tijdens het persoonlijk onderhoud uw asielmotieven uiteenzette, verklaarde u dat u op 7 januari 2017 met de militie van M. naar Esu vertrok. Van Esu reisde de militie verder naar een plaats tussen Ikok en Ikomb. Van hieruit reisde u verder naar de grens met Nigeria, zonder terug te keren naar W'eh.(CGVS, p9, p12 en p17) Het betreft niet enkel een verschil van twee dagen betreffende uw beweerde vertrek uit W'eh. Ook uw beweerde activiteiten met de militie van M. worden zo ondermijnd, aangezien deze zich op 7 en 8 januari 2017 buiten W'eh zouden voorgedaan hebben.

U was eveneens inconsistent over uw verschillende beroepen. Gevraagd naar uw verschillende beroepen, verklaarde u dat u drie jaar barman was in Douala en als arbeider in de bouw werkte. Gevraagd of u andere beroepen had, verklaarde u van niet.(CGVS, p5) Gevraagd of u dan werkte in W'eh, verklaarde u plots toch dat u er werkte op de plantage van uw vader. Ook op de DVZ had u eerst niet verklaard dat u werkte op de plantage.(Verklaring DVZ, dd 26 november 2018, p5-6, vraag 12) Door bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties over uw verblijf in W'eh en uw werk, met name het werk op de plantage in W'eh, maakte u niet aannemelijk dat u werkelijk in W'eh verbleef, de plaats waar u volgens uw verklaringen gedwongen gerekruteerd werd door de militie van M.. Deze verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van deze vermeende rekrutering.

Uw kennis over de bewoners van het dorp is te beperkt om aannemelijk te maken dat u werkelijk in W'eh zou hebben verbleven in de periode dat er problemen zouden zijn geweest in kader van de Engelstalige crisis.

U verklaarde dat er veel huizen waren verbrand in het dorp - net zoals met een deel van uw huis in W'eh gebeurd zou zijn - om mensen te dwingen om de militie te vervoegen. Dit komt niet overeen met de beschikbare informatie.(zie verderop) Verder verklaarde u dat veel families waren gevlucht naar Nigeria. Gevraagd van wie die huizen waren, antwoordde u enkel in het algemeen, dat er veel mensen in uw dorp wonen en dat het huizen waren waar jongeren woonden die geen lid wilden worden van de militie.(CGVS, p14) Wanneer er u nogmaals gevraagd werd, van wie de huizen waren, stelde u dat u het niet wist.(CGVS, p15) Gevraagd of er huizen werden verbrand in uw wijk, stelde u dan plots dat het huis van N. werd afgebrand. Hij zou zich hebben aangesloten bij de militie van M.. Gevraagd wie er vluchtte naar Nigeria, verklaarde u dat u geen affiniteit had met deze mensen. Deze onwetendheden komen niet overeen met uw verklaringen dat u werkelijk een jaar en enkele maanden tot vijf jaar (naargelang uw verschillende verklaringen) in W'eh zou hebben gewoond. Bovendien verbleef u er ook al eerder om op vakantie te gaan en uw familie te bezoeken. Uw grootmoeder woonde er heel haar leven.(CGVS, p3) Uw vader was er geboren. Hij bezocht er de laatste jaren van zijn leven nog regelmatig zijn moeder en ging er driemaandelijks heen om de werken op de plantage op te volgen.(CGVS, p5 en p6) U leefde het "dorpsleven".(CGVS, p8) Tot de Engelstalige crisis begon in 2016, ging "alles goed" in het dorp. U was gekend in het dorp.(CGVS, p8) U wist hoe u in het dorp moest "lopen". U verklaarde dat een dorp één is, met een gezamenlijk doel en dat iedereen meedoet wanneer iemand een besluit neemt. Indien u werkelijk in W'eh zou hebben verbleven en werkelijk deel zou hebben gemaakt van het dorpsleven, als zoon van uw vader die er werd geboren en er had gewoond en als kleinzoon van uw grootmoeder die er haar hele leven had gewoond, zou men mogen verwachten dat u beter op de hoogte zou zijn van

de problemen in uw dorp, zeker aangezien deze problemen zouden gelinkt zijn aan uw eigen vermeende vervolging. Hiermee ondermijnt u verder de geloofwaardigheid van uw verblijf in W'eh, alsook deze van de vervolging die u verklaarde te vrezen omwille van de rekrutering die u zou opgedrongen zijn door de militie van M., waarvan u verklaarde dat die actief was in de regio van W'eh. Temeer u verklaarde dat een deel van uw huis in W'eh ook zou zijn afgebrand omdat u zich niet wou aansluiten bij de militie van M. en dat u gevlucht zou zijn naar Nigeria omdat u gedwongen gerekruteerd zou zijn in W'eh.

Ten derde, maakte u niet aannemelijk werkelijk gerekruteerd te zijn door de 'militie van M.'.

Uit de informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier ('CGVS COI Focus – Cameroun, la crise anglophone – 23.04.2018' en 'Amnesty International – Cameroon 2017/2018 – 23.02.2018') komt er niet naar voren dat er een hoog objectief risico bestaat op gedwongen rekrutering. U verklaarde dat er geen andere mogelijkheid was om hen op een andere manier te steunen, wat niet aannemelijk is gezien de beschikbare informatie.(CGVS, p19) U verklaarde dat u op de hoogte was dat andere milities mensen dwongen om hen te vervoegen, dat ze mensen doden en hun huizen verbranden om hen te dwingen om mee te doen.(CGVS, p11) De geloofwaardigheid van uw vermeende gedwongen rekrutering wordt door de beschikbare informatie al in eerste instantie ernstig ondermijnd.

Ten vierde, was ook uw kennis van 'de militie van M.' te beperkt om geloofwaardig te maken dat u werkelijk lid zou zijn geweest van hen.

U verklaarde, na lang nadenken, dat u een vijftal dagen lid was.(CGVS, p10) Later, toen u opmerkingen indiende over de notities van het persoonlijk onderhoud, verklaarde u dat u drie dagen lid was.(zie groene map in administratief dossier)

U verklaarde dat de militie onder leiding van M. geen naam had. U wist enkel dat de groep onder leiding van M. stond en dat er een dertigtal leden waren.(CGVS, p9) Voordien bestond de groep uit negen leden.(CGVS, p10 en p11) U kende geen namen van deze leden. Nochtans verklaarde u dat deze negen leden de revolutie begonnen waren, en dat zij de "motor" van de groep van M. waren.(CGVS, p17) Gevraagd naar namen van de andere leden, kon u enkel vijf voornamen geven. U kende van geen enkel lid de volledige naam.(CGVS, p20) U wist niet hoe Ambazonia, de beweging waar de militie van M. deel van uitmaakte, was gestructureerd.(CGVS, p16) U kende de volledige naam van M. niet. U wist niet of hij getrouwd was, noch of hij kinderen had.(CGVS, p16) Nochtans verklaarde u dat M. gekend was in het dorp W'eh. Gevraagd of u wist waar M. zich op het moment van het persoonlijk onderhoud bevond, stelde u dat u geen informatie had. Gevraagd of zijn militie nog bestaat, herhaalde u dat u geen informatie had.(CGVS, p15) Later verwees u dan toch naar een aanval op de gevangenis van Wum en dat dit het bewijs was dat de militie van M. nog steeds actief was.(CGVS, p19) U dacht dat u de enige was die de militie had verlaten. U kende geen andere leden die wegliepen van andere milities binnen de Ambazoniabeweging.(CGVS, p15) U wist niet of er andere leden waren zoals u die gedwongen lid waren.(CGVS, p10 en p17) Uit bovenstaande wordt besloten dat uw kennis over de militie van M. dermate beperkt is, dat u niet aannemelijk maakte daadwerkelijk lid geweest te zijn van deze militie, laat staan dat u activiteiten voor deze militie had.

Verder wist u niet hoeveel mensen in totaal langs beide zijden werden gedood tijdens de aanval op Esu, waar u zelf aan zou hebben deelgenomen. U verklaarde dat er drie mensen van de militie van M. gedood werden. U wist echter niet welke drie leden.(CGVS, p18) Indien u werkelijk zou hebben deelgenomen aan deze aanval, zou men kunnen verwachten dat u hierover beter geïnformeerd zou zijn en op zijn minst zou weten welke drie leden van "uw groep", die slechts uit 30 leden bestond, overleden.

Ten vijfde, wordt uw verklaring dat u onder dwang gerekruteerd werd, door verschillende inconsistente, vage en tegenstrijdige verklaringen in verband met deze gedwongen rekrutering verder ondermijnd.

U gaf aan dat M. tijdens een bijeenkomst in W'eh alle jongeren van het dorp opriep om zich te vervoegen bij zijn militie. Na deze bijeenkomst, kwam hij bij u thuis langs om u persoonlijk te vragen om zijn militie te vervoegen. U weigerde. Hierna werd uw grootmoeder opgesloten bij M. en werd een deel van jullie huis afgebrand. Uw grootmoeder werd vrijgelaten toen u M. vertelde dat u zijn militie zou vervoegen.

U legde zeer opmerkelijke verklaringen af over de manier waarop u reageerde op het bevel van M. om u te vervoegen bij zijn militie.

U wist niet wanneer de bijeenkomst plaatsvond die M. had opgeroepen om dorpsbewoners te rekruteren.(CGVS, p11) Nochtans vond deze plaats in uw dorp en moesten alle jongeren aanwezig zijn. U vroeg een vriend wat er was gezegd op de bijeenkomst, maar u "trok zich niet aan" wat ze hadden gezegd en u hechtte er geen belang aan.(CGVS, p11)

Toen M. na de bijeenkomst naar u toe kwam, vertelde hij dat hij wou dat u met hem zou samenwerken. U vertelde hem dat u dat niet kon doen en dat u niet bereid was om hen te vervoegen.

U verklaarde dat M. en de kernleden van zijn militie vervolgens op volgende manier reageerden: "Nee, je gaat dat doen."(CGVS, p11) U vertelde dat u bedenktijd kreeg en dat M. en zijn leden u op een bedreigende manier vertelden dat ze zouden terugkomen.(CGVS, p11)

U kon echter niet vertellen wat u zou moeten doen als u uit zichzelf zou besluiten om de militie van M. te vervoegen. Er werd u gevraagd wat u zou moeten doen als u ondertussen zou besluiten om u aan te sluiten. U begreep de vraag niet. Wanneer de vraag hersteld werd, gaf u aan de vraag nog steeds niet te begrijpen. Nogmaals gevraagd wat u zou moeten doen als u zou accepteren om de groep te vervoegen, vertelde u enkel dat u instemde om mee te doen toen uw grootmoeder werd opgesloten. Gevraagd hoe ze wisten dat u hen nog steeds niet wou vervoegen, verklaarde u enkel vaagweg dat u nog geen antwoord had gegeven.(CGVS, p14) Het is opmerkelijk dat u niet wist op welke manier u vrijwillig de militie zou kunnen vervoegen. U kende immers de gevolgen als u zou blijven weigeren: in sommige dorpen werden mensen die weigerden volgens u gedood en hun huizen werden afgebrand én M. had u letterlijk gezegd dat hij zou terugkomen en dat u dan "zou zien" wat er zou gebeuren.(CGVS, p11) Bovendien gaf u nergens aan dat u eerder van plan was om het dorp W'eh te verlaten of dat u op zoek was naar eender welke oplossing om aan de rekrutering te ontkomen, terwijl u nog steeds geen antwoord aan M. had gegeven, u in het dorp bleef en hij u had verteld dat hij zou terugkomen. Indien u werkelijk gedwongen zou worden om de militie van M. te vervoegen zou men kunnen verwachten dat u andere mogelijkheden zou nagaan om te ontkomen aan een gedwongen rekrutering en de bijhorende risico's of op zijn minst op de hoogte zou zijn van deze mogelijkheden.

Verder wist u niet wat uw grootmoeder tegen M. had gezegd toen ze werd opgesloten in M.'s huis.(CGVS, p14) Nochtans hadden jullie tijd na haar vrijlating om dit te bespreken. U verklaarde immers dat u naar huis mocht met uw grootmoeder nadat ze vrij werd gelaten, voordat u zelf naar de militie zou gaan. Tenslotte, wist niet of uw grootmoeder in leven was.(CGVS, p6) Zij was de enige die nog in W'eh woonde, toen u het land verliet.(CGVS, p7) Bovendien verklaarde u dat uw grootmoeder alles was wat u had.(CGVS, p11 en p13) Met deze onwetendheden ondermijnt u verder de aannemelijkheid dat u werkelijk gedwongen zou gerekruteerd zijn. Indien u werkelijk gedwongen gerekruteerd zou zijn, zou men mogen verwachten dat u over deze verschillende aspecten informatie kon geven.

U was eveneens tegenstrijdig over het moment waarop uw grootmoeder zou zijn meegenomen door M. en wanneer een deel van uw huis in W'eh zou zijn afgebrand. Op de DVZ verklaarde u dat uw huis werd afgebrand op 29 november 2016. Op het CGVS verklaarde u dat u dat niet had gezegd op de DVZ.(CGVS, p19) In de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde u dat u dit niet had gezegd op DVZ, maar dat u gespannen was tijdens het interview op de DVZ.(zie groene map in administratief dossier) Nochtans had u aan het begin van het persoonlijk onderhoud andere elementen aan uw verklaringen op de DVZ toegevoegd en verbeterd, ontving u de vragenlijst,(zie Ontvangstbewijs Vragenlijst dd 28/11/2018) en diende u op 30 januari 2019 in aanloop van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS opmerkingen in over de verklaringen die u aflegde tijdens de vragenlijst op de DVZ.(zie groene map in administratief dossier) U wijzigde niets over de datum waarop het huis zijn zou afgebrand. Ook op het CGVS was u tegenstrijdig over de exacte dag dat uw grootmoeder werd gearresteerd en het huis werd afgebrand: U verklaarde eerst dat dit gebeurde op 6 januari 2017, toen u die dag in Bamenda was.(CGVS, p8) Wanneer de dossierbehandelaar de verschillende dagen van uw vermeende rekrutering en dagen bij de militie naging, verklaarde u dan plots dat u op 5 januari in Bamenda was, en dat u op 6 januari de militie vervoegde.(CGVS, p17) Indien uw grootmoeder werkelijk zou meegenomen zijn en indien M. werkelijk uw huis in brand zou hebben gestoken, en dit de aanleiding was dat u de militie van M. zou vervoegen, kan men verwachten dat u hier meer en consistente informatie over zou kunnen geven.

Door de ongeloofwaardigheid van de gedwongen rekrutering bij en lidmaatschap van de militie van M. maakte u niet aannemelijk dat de Kameroense overheid u bij terugkeer werkelijk zou viseren omwille van uw vermeende deelname aan de activiteiten in M.'s militie. Bovendien zijn er geen andere aanwijzingen om aan te nemen dat de overheid u zou vervolgen. U was immers nooit politiek actief, noch lid van een bepaalde groep.(CGVS, p19) U maakte bijgevolg niet aannemelijk vervolging van de overheid te vrezen.

U diende uw geboorteakte in.(zie groene map in administratief dossier) De geboorteakte die u voorlegde, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Verder verandert de geboorteakte niets aan voorgaande beoordeling, aangezien ze niet gelinkt is aan het door u geopende asielaanvraag.

Op basis van artikel 57/5^{quater} van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. U diende deze opmerkingen in op 28 februari 2019. De door u gemaakte opmerkingen werden in rekening gebracht bij de analyse van uw verklaringen. (zie hierboven) Zij hebben bijgevolg geen invloed op bovenstaande argumenten die hebben geleid tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het subsidiair beschermingsstatuut.

In deze opmerkingen nà het persoonlijk onderhoud haalde u aan dat u psychologische problemen had. U diende hiervoor geen medische attesten in. Uw advocaat verklaarde in een brief (dd 28 februari 2019) aan het CGVS dat u slaapproblemen en nachtmerries heeft. (zie groene map in administratief dossier) U zou hiervoor psychologisch begeleid worden.

Over deze psychologische problemen dient vooraleerst te worden vastgesteld dat u hiervan pas op het CGVS melding maakte, hoewel u hiervoor al eerder op verschillende momenten op de DVZ de kans voor had, maar u toen enkel "maagproblemen" aanhaalde. (Inschrijving, dd 24/9/2018, Vragenlijst, dd 26/11/2018, vraag 7c) Toen u werd uitgenodigd op de DVZ verklaarde u geen procedurele noden te hebben. (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, dd 26/11/2018) Ook tijdens de interviews op de DVZ kreeg u steeds de mogelijkheid iets toe te voegen en vermeldde u evenmin dat u aan psychologische problemen zou lijden. Nergens maakte u melding van het feit dat u niet in staat zou zijn bepaalde gebeurtenissen, die belangrijk zijn voor uw asielaanvraag, uiteen te zetten. Ook tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaarde u nergens aan psychologische problemen te lijden. Er werd u tweemaal tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of u nog iets wou toevoegen. (CGVS, p12 en p20-21) Ook tijdens de interviews op de DVZ kreeg u steeds de mogelijkheid iets toe te voegen. (Verklaring DVZ, dd 26/11/2018, vraag 29 en Vragenlijst dd 26/11/2018, vraag 8) In een eerste brief van uw advocaat nà het persoonlijk onderhoud (dd 15/02/2019), verwees u noch uw advocaat naar mogelijke psychologische problemen. Pas wanneer uw advocaat een tweede brief indiende (dd 28/02/2019), werd er meegedeeld dat u "sinds kort" psychologisch begeleid wordt naar aanleiding van slaapproblemen en ernstige nachtmerries. U diende hiervan geen medisch attest in, hoewel uw advocaat verklaarde dat u hiervoor psychologisch begeleid wordt. Het getuigt van een bijzonder weinig diligente houding pas nà uw persoonlijke onderhoud melding te maken van eventuele psychische problemen, hoewel u hiervoor al eerder op verschillende momenten de kans had. De waarachtigheid van uw psychologische problemen wordt hierdoor ernstig aangetast.

Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk zou zijn uw problemen te beschrijven, of uw verklaringen over uw vrees aannemelijk te maken. Alle opgetekende verklaringen in uw dossier tijdens uw verschillende verzoeken laten duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw verklaringen met betrekking tot uw asielmotieven en herkomst op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. Zo leek u wél in staat om uw asielrelaas op een duidelijke manier te structureren en op een gedetailleerde manier uiteen te zetten. U gaf hierbij overigens op geen enkel ogenblik aan omwille van psychologische problemen niet te kunnen antwoorden op de u gestelde concrete vragen betreffende uw verzoeken. Daarnaast blijkt dat u zowel op de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS steeds alles goed begreep en niets meer toe te voegen had. (CGVS, p2 en p17) Verder blijkt dat u zelf over de capaciteit beschikt om eerdere verklaringen te verbeteren, zoals u op het CGVS deed over uw verklaringen op de DVZ. (CGVS, p2-3) alsook bij de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u indiende. (zie administratief dossier) Bijgevolg blijkt uit niets dat uw vermeende psychologische problemen een impact zouden hebben gehad op verklaringen, laat staan aan bovenstaande beoordeling.

De psychologische problemen die u verklaarde te hebben, leiden evenmin tot een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer. Het feit dat u slaapproblemen en nachtmerries heeft kan bezwaarlijk als een vrees voor vervolging worden beschouwd. Wat betreft de context waarin u deze psychologische problemen zou kunnen opgelopen hebben op, hebt u deze niet aannemelijk kunnen maken. (zie hierboven)

Verder dient te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van de door u ingeroepen medische elementen dient te richten tot de hiertoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

In kader van het verzoekschrift legde u diverse documenten betreffende uw vader neer, zijnde een geboorteakte, een "certificate of non-conviction", een identiteitskaart en een tewerkstellingskaart van Cameroon Development Corporation (C.D.C.). In het kader van het verzoekschrift tegen de initiële - ondertussen ingetrokken beslissing van het CGVS - argumenteert u dat deze documenten objectieve elementen zijn die uw band met het dorp Weh bevestigen. Dit betreffen echter documenten die niet op uw eigen persoon betrekking hebben, bovendien gaan zij niet gepaard met geloofwaardige verklaringen uwentwege. Deze documenten kunnen het voorgaande niet wijzigen.

De neergelegde rapporten en nieuwsartikelen betreffende de algemene situatie in Engelstalig Kameroen en zijn een loutere beschrijving van de algemene toestand in Kameroen en hebben bijgevolg geen betrekking op uw persoonlijke situatie, laat staan dat ze de ongeloofwaardigheid van uw persoonlijke vermeende asielmotieven kunnen herstellen.

Het CGVS is op de hoogte van de situatie die wordt beschreven in de door u neergelegde rapport. Immers:

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit bepaalde zones in Engelstalig Kameroen krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie COI Focus "Cameroun. La crise anglophone. Situation sécuritaire." dd. 1 oktober 2019 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_cameroun_la_crise_anglophone_situation_securitaire.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus "Cameroun. La crise anglophone. Situation des anglophones." dd. 15 mei 2019) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde "Engelstalige crisis". Het gaat hierbij echter om een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio's North West en South West. Uit de informatie blijkt duidelijk dat er fundamentele verschillen tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Franstalig Kameroen te vestigen, meer bepaald in Douala, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Niettegenstaande het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de ghost town operaties en de vele check points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten, blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen. Bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

Wat de veiligheidssituatie in de Franstalige regio van Kameroen betreft, dient te worden vastgesteld dat het conflict naar aanleiding van de Engelstalige crisis zich sinds de zomer van 2018 heeft uitgebreid naar andere delen van Kameroen, maar dit in eerder geringe mate. Zo is er sprake van een twintigtal incidenten in de Franstalige regio's Ouest en Littoral. Uit de informatie blijkt echter duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte thans eerder beperkt is, niet algemeen verspreid, noch dermate willekeurig dat er kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen.

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt dan ook niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder blijkt uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat duizenden Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's, waar ze worden opgevangen door Engelstalige families en ze ook van de gastvrijheid van Franstalige Kameroeners kunnen genieten. Het merendeel van hen zet kleine handelszaken op. De grootschalige verplaatsingen van de bevolking uit Engelstalig Kameroen brengt weliswaar een grote druk teweeg op de Franstalige zone, die onder andere heeft geleid tot de ontwikkeling van prostitutie en een groot aanbod aan goedkope werkrachten in de Franstalige steden.

Daarnaast zijn er Engelstalige scholieren en studenten die zich inschrijven in middelbare scholen, colleges en universiteiten in Franstalig Kameroen. In Douala en Yaoundé zijn er wijken met een grote Engelstalige aanwezigheid. Niettegenstaande er in deze wijken soms sprake is van periodes van spanning, met razzia's, identiteitscontroles, arrestaties, ..., blijkt uit het geheel van de informatie evenwel dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Franstalig Kameroen, meer bepaald in Douala. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Douala vestigt.

Zo blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u zo'n 3 jaar in Douala gewoond heeft en er o.m. werkte als barman en in de bouw (CGVS, p. 3 + p. 5). U spreekt eveneens Frans en ging in Kameroen naar een tweetalige school (CGVS, p. 2 + p. 4). Verder heeft u contact met de moeder van uw beide kinderen die allen in Douala wonen (CGVS, p. 6). Bovendien had u slechts enkele dagen voor het onderhoud contact met een vriend die eveneens in Douala woonachtig is (CGVS, p. 7). Gevraagd wat er met u zou kunnen gebeuren indien u terugkeert naar Kameroen, legt u enkel verklaringen af omtrent de overheid die leden van de groepering waar u beweerdelijk lid van bent – welk lidmaatschap als ongeloofwaardig beschouwd wordt – vervolgt (CGVS, p. 9), zonder dat u enige andere redenen aanhaalt waarom u niet kan terugkeren naar Kameroen en u zich niet in het Franstalig landsgedeelte zou kunnen vestigen. Voor de volledigheid wordt nog opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Douala in Franstalig Kameroen over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 april 2020 een schending aan van "de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980; de rechten van verdediging, in het bijzonder van het recht om gehoord te worden in elke procedure met betrekking tot een aanvraag, opgenomen in artikel 41 van het EU-Handvest; het principe audi alteram partem; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten); beoordelingsfout".

Verzoeker noemt zijn wijzigende verklaringen een "herformulering van zijn asielmotieven" en hij herhaalt "dat hij aanvankelijk bang was om zijn ware vluchtmotief te delen, zowel met de asielinstanties als met zijn raadsman, daar hij vreesde dat hij geen bescherming zou krijgen omwille van zijn activiteiten bij de militie van M.". Volgens hem "dient begrip te worden opgebracht voor verzoekers initiële weerstand om zijn vluchtmotieven te delen" gelet op "de gevoeligheid van het onderwerp".

Verzoeker meent "dat er tijdens het interview op de DVZ een miscommunicatie moet zijn ontstaan wat betreft de duur zijn verblijf in Weh" en hij "herhaalt nooit te hebben verklaard dat hij er vijf jaar lang gewoond zou hebben", maar wel dat hij "er voor het eerst geweest [is] toen hij ongeveer vijfjaar oud was". Dat hij aanvankelijk zijn werk op de plantage van zijn vader niet noemde, komt volgens hem doordat hij zijn rol op de plantage niet als werk "in de strikte zin van het woord" beschouwde, gezien hij niet in dienst was van iemand maar "slechts de eigenaar" was. Zijn beperkte kennis over de bewoners van het dorp wijt hij aan zijn gebrek aan affiniteit met de dorpsbewoners, gezien hij een stadsmens is, hij ver wilde wegblijven "van alle bijgeloof in het dorp" en hij "niet veel [praatte] met de mensen die hij tegenkwam". Hij geeft toe dat hij gekend was in het dorp, zijnde "als buitenstaander: net omdat hij anders was en in zekere zin "nieuw" was, viel hij op en kende men hem". Aldus verzoeker is het "perfect aannemelijk dat de integratie voor hem moeilijk verliep en de mate van identificering tussen hem en de dorpsmensen beperkt was, met als gevolg dat hij weinig informatie over zijn dorpsgenoten kon delen".

Hij wijst op de door hem reeds neergelegde stukken (*"geboorteakte van verzoekers vader, D.N.T.", "certificate of non-conviction" van verzoekers vader, D.N.T.", "identiteitskaart van verzoekers vader, D.N.T.", "kaart van het werk van verzoekers vader bij de Cameroon Development Corporation (C.D.C.)", "geboorteakte van verzoeker"*) die hij nog eens bij zijn verzoekschrift voegt. Volgens hem zijn deze documenten *"wel degelijk een belangrijk ondersteunend element voor verzoekers verklaringen, nu ze het bewijs vormen van de herkomst van zijn vader van het dorp Weh en verzoekers band met het dorp dus aantonen"*. Hij voegt toe dat het voor hem onmogelijk is *"om een sluitend objectief bewijs voor te leggen van zijn 'actuele' verblijf in Weh (na 2015)"*.

Wat de gedwongen rekrutering bij de militie van Mai en verzoekers activiteiten in het kader van deze militie betreft, merkt verzoeker op *"dat het niet is omdat de door verwerende partij gehanteerde bronnen geen melding maken van de concrete problematiek van gedwongen rekrutering, dat deze praktijk niet bestaat"*. Hij wijst op *"talrijke bronnen"* die wel *"uitgebreid melding [maken] van de intimidatie die uitgaat van de separatistische groeperingen en van het geweld dat zij gebruiken ten aanzien van alle Engelstalige Kameroeners die niet actief meedoen aan de boycot van de Kameroense overheid"*, alsook *"van het feit dat kinderen gedwongen worden gerekruteerd door de separatistische groeperingen"*. Hij citeert uit *"US Department of State (USDOS), Country Report on Human Rights Practices 2018 - Cameroon"* waarin staat dat *"separatists were recruiting children into their ranks and forcing them to fight after consuming drugs and undergoing cult-like rituals"*. Hij wijst erop dat hij ook vertelde *"over een 'cult-like ritual' voorafgaand aan zijn rekrutering bij de militie van M."* en *"over de drugs die men hem liet nemen voorafgaand aan een actie van de militie"*, waardoor zijn verklaringen worden bevestigd door de geciteerde informatie. Verzoeker benadrukt nog *"dat hij slechts drie dagen betrokken is geweest bij de militie van M."* waardoor zijn kennis over deze groep *"logischerwijze beperkt [is]"*. Hij stelt dat hij *"logischerwijze niet alle 30 leden van de groep [kende]"* en dat de omstandigheden toen leden gedood werden *"dermate choquerend en traumatiserend [waren] dat deze namen hem niet bijgebleven zijn"*. Hij bevestigt dat M. een gekende persoon was in het dorp: *"al sinds november 2018 was in het dorp bekend dat deze M. actief was in de Ambazonian Movement, en onder meer een aanslag gepleegd had in Wum, enkele kilometers verderop"*. Verzoeker stelt dit vernomen te hebben *"toen hij op een avond langs de 'Three corner market' liep in het dorp, op weg om petroleum te komen"*, waar hij jongeren hierover hoorde spreken en zich geïnformeerd heeft over deze aanslag in Wum. Verzoeker *"kende derhalve de naam van M., en wist dat hij in het dorp bekend stond"*, maar dit impliceert volgens hem *"nog niet dat hij hem kende, laat staan dat hij geïnformeerd is over zijn privéleven"*.

Verzoeker legt uit dat hij een vrees voor vervolging koestert voor de Kameroense overheid. Volgens hem blijkt *"uit informatie - waaronder het COI-rapport waarnaar verwerende partij verwijst - inderdaad dat personen die gelinkt worden aan de gewapende strijd voor onafhankelijkheid van het Engelstalig gedeelte of die als 'activistisch' of voorstander van de onafhankelijkheid beschouwd worden, het risico lopen op vervolging door de Kameroense autoriteiten"*. Zijn vrees voor vervolging is, aldus het verzoekschrift, *"dan ook niet louter hypothetisch, want (1) ondersteund door objectieve informatie, en (2) bevestigd door actuele zoekacties naar hem"*. Hij stelt dat zijn broer hem in november 2019 verteld heeft dat politie bij hem in Limbe is langs geweest om naar verzoeker te vragen en dat hij leek begrepen te hebben dat er een arrestatiebevel tegen verzoeker zou zijn uitgevaardigd.

Aangaande de subsidiaire bescherming, gaat het verzoekschrift in op enkele *"principes"* over het intern vestigingsalternatief. Verzoeker stelt niet akkoord te gaan *"met de analyse van verwerende partij met betrekking tot het intern vluchtalternatief dat voor verzoeker in Douala zou bestaan"*.

Volgens verzoeker zijn er wat betreft de veilige bereikbaarheid van het aangeduide intern vestigingsalternatief *"aanwijzingen dat verzoeker bij aankomst in Kameroen geïnterviewd zou kunnen worden door de overheidsdiensten als gevolg van het feit dat hij deel uitmaakt van de Engelstalige diaspora in Europa en beschouwd kan worden als voorstander van de onafhankelijkheid van de Engelstalige regio's"*. Hij citeert uit *"UK Home Office, Country Policy and Information Note Cameroon: Anglophones, versie 1.0. maart 2020"* en meent dat deze informatie aanleiding geeft *"tot twijfel over de vraag of toegang tot Kameroen via de luchthaven voor verzoeker als Engelstalige die na een verblijf van enkele jaren in Europa terugkeert, wel veilig is"*. Verzoeker klaagt aan dat de bestreden beslissing geen enkele informatie bevat *"over de vraag of verzoekers veiligheid gegarandeerd is bij een terugkeer via de door verwerende partij aangeduide luchthavens van Douala en Yaoundé"*.

Vervolgens wijst verzoeker op de informatie uit de COI Focus aangaande de veiligheid van Engelstalige burgers in de Franstalige regio en meent hij *"dat de ernst van bovenstaande informatie volstrekt foutief beoordeeld wordt"*.

Hij voert aan: *“Razzia’s in wijken waar voornamelijk Engelstalige Kameroeners verblijven en willekeurige identiteitscontroles met arrestaties op basis van willekeurige gronden, vormen een bijzonder ernstige vorm van discriminatie en visering van deze bevolkingsgroep door de Kameroense overheid. Het feit dat niet elke Engelstalige Kameroener op elke plaats en op elk moment in de Franstalige regio het risico loopt om geïdende te worden door de Kameroense autoriteiten (en de vervolging dus niet “systematisch” is) doet hieraan geen afbreuk.”*. Hij besluit *“dat uit de door verwerende partij geciteerde bronnen blijkt dat Engelstalige Kameroeners in Franstalige regio’s - in het bijzonder in steden als Douala, waarin Engelstaligen veelal in wijken met een grote Engelstalige aanwezigheid leven - het risico lopen op willekeurige wijze door de Kameroense autoriteiten geïdende en gediscrimineerd te worden, in die mate dat de acties waarvan zij het slachtoffer riskeren te worden een vorm van vervolging uitmaakt, en hun veiligheid er niet gegarandeerd is” en “dat Douala niet als een “veilig”, en in elk geval niet als een “redelijk” vluchtalternatief beschouwd kan worden”*.

Verzoeker gaat tevens in op *“de socio-economische situatie van Engelstalige IDPs (internally displaced people) in Franstalige steden” die “als gevolg van de plotse grote toestroom van nieuwkomers momenteel extreem precair is”*. Hij citeert dienaangaande uit de COI Focus *“Cameroun - La crise anglophone: situation sécuritaire”* van 1 oktober 2019, *“verschillende bronnen geconsulteerd in het kader van de COI-Focus van CEDOCA van 15 mei 2019”* en *“Le Monde, Au Cameroun, le calvaire des déplacés des régions anglophones, 5 augustus 2019”*. Het feit dat verzoeker er tijdens zijn eerdere verblijf in Douala in slaagde werk te vinden, garandeert volgens hem *“geenszins dat hij daar in geval van terugkeer opnieuw toe in staat zou zijn”*. Hij stelt: *“Het is jaren geleden dat verzoeker in Douala woonde. De omstandigheden zijn er intussen drastische veranderd, zodat uit verzoekers eerdere tewerkstelling niet kan worden afgeleid dat hij er opnieuw werk zou kunnen vinden en er economisch zou kunnen overleven.”*. Hij geeft aan dat hij *“niemand heeft bij wie hij in Douala terecht kan, en hij dus zelf financieel zou moeten instaan voor zijn huisvesting”*, dat de moeder van zijn kinderen niet meer in Douala woont, dat de band met zijn vriend *“bijlange niet nauw genoeg [is] om te kunnen verwachten dat deze hem huisvesting biedt”* en dat hij er dus *“niet langer over een sociaal netwerk beschikt”*.

Hij benadrukt dat hij *“verwerende partij [had] willen informeren over de actuele situatie van de in de bestreden beslissing aangeduide personen die zogenaamd een opvangnetwerk zouden kunnen bieden”* en dat hij *“de kans [had] willen krijgen zijn argumenten te doen gelden omtrent een eventuele hervestiging in Douala, voorafgaand aan het nemen van een beslissing hieromtrent”*. Deze inspraak of mogelijkheid tot verweer wordt volgens verzoeker *“door UNHCR als een “basic rule of procedural fairness” beschouwd”*. Hij klaagt aan dat verzoeker hierover tijdens het persoonlijk onderhoud van 31 januari 2019 niet werd bevestigd, dat verwerende partij het nodig leek te vinden hem hier alsnog over te bevestigen voor ze zou overgaan tot het nemen van een nieuwe beslissing in zijn zaak en hem op 13 maart 2020 uitnodigde voor een nieuw persoonlijk onderhoud, wat geannuleerd werd als gevolg van de veiligheidsmaatregelen naar aanleiding van de corona-crisis. Verzoeker acht het verbazend dat verweerder besloot *“om het geplande interview te laten voor wat het was, en zonder nieuw interview over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing - d.i. zonder verzoeker de kans te geven zijn visie te geven op de veiligheid en redelijkheid van een eventuele hervestiging in Douala”*. Dit gaat, aldus verzoeker, in *“tegen de uitdrukkelijke richtlijnen van UNHCR, en vormt een schending van verzoekers recht om gehoord te worden, als onderdeel van zijn rechten van verdediging”*.

Verzoeker vraagt *“de beslissingen van het CGVS te hervormen en verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde, hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen”*.

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“geboorteakte van verzoekers vader, D.N.T.”*, *““certificate of non-conviction” van verzoekers vader, D.N.T.”*, *“identiteitskaart van verzoekers vader, D.N.T.”*, *“kaart van het werk van verzoekers vader bij de Cameroon Development Corporation (C.D.C.)”*, *“geboorteakte van verzoeker”* en *“Le Monde, Au Cameroun, le calvaire des déplacés des régions anglophones, 5 augustus 2019”*.

2.3. Bij de verweernota voegt verweerder de COI Focus *“Cameroun. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays”* van 20 september 2019.

2.4. Verweerder brengt middels een aanvullende nota van 15 december 2020 volgende nieuwe elementen ter kennis:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (COI Focus “Cameroun. Situation sécuritaire liée au conflit anglophone.” dd. 16 oktober 2020 (update), [...] en COI Focus “Cameroun. La crise anglophone. Situation des anglophones.” dd. 15 mei 2019) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde “Engelstalige crisis”. Het gaat hierbij echter om een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio’s North West en South West. Uit de informatie blijkt duidelijk dat er fundamentele verschillen tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in Franstalig Kameroen te vestigen, meer bepaald in Douala waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Niettegenstaande het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de ghost town operaties en de vele check points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten, blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen. Bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

Wat de veiligheidssituatie in de Franstalige regio van Kameroen betreft, dient te worden vastgesteld dat deze regio, met uitzondering van een paar geïsoleerde incidenten, niet getroffen wordt door het geweld gelieerd aan de Engelstalige crisis. Uit de informatie blijkt duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte thans erg beperkt is, en niet algemeen verspreid, zodat er niet kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen.

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt dan ook niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder blijkt uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat talrijke Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio’s. Ze worden er opgevangen door Engelstalige families die reeds lange tijd in Franstalig Kameroen zijn gevestigd, door kerken en traditionele chefs, door Franstalige Kameroeners, ... Er zijn echter ook ontheemden die genooddaakt zijn op straat te leven. De grootschalige verplaatsingen van de bevolking uit Engelstalig Kameroen brengt een grote druk teweeg op de Franstalige zone, die onder andere heeft geleid tot de ontwikkeling van prostitutie en een groot aanbod aan goedkope werkrachten in de Franstalige steden. Vele Engelstalige ontheemden leven er in preciaire omstandigheden. Niettegenstaande de identiteitscontroles en razzia’s uitgaande van de autoriteiten in vergelijking meer de Engelstaligen viseren en het aantal razzia’s is gestegen, is over het algemeen de veiligheid van Engelstaligen gegarandeerd in Franstalig Kameroen. Uit het geheel van de informatie blijkt nog steeds dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn. Met uitzondering van een aantal geïsoleerde gevallen, worden de Engelstaligen bovendien niet gediscrimineerd door de Franstalige bevolking.”

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. Verzoeker verklaart de Kameroense autoriteiten en de militie van M. te vrezen, omwille van zijn gedwongen rekrutering bij de militie en zijn ontsnappen hieraan.

De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers beweerde gedwongen rekrutering bij de militie van M., gezien:

- verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn verblijf in het dorp W'eh, waar de militie van M. actief zou zijn en waar verzoeker beweerdelijk gerekruteerd werd (verklaring DVZ, vragen 10, 12; notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 3, 5-6, 8-9, 12, 14-15, 17);
- verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn lidmaatschap bij de militie geheel onvermeld liet en zelfs uitdrukkelijk ontkende lid te zijn geweest van een organisatie (vragenlijst DVZ, vragen 2, 4-5, 7a);
- verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele vrees ten aanzien van de Kameroense overheid noemde (vragenlijst DVZ, vragen 2, 4-5, 7a) terwijl dit tijdens het persoonlijk onderhoud plots zijn enige dan wel voornaamste vrees was (notities, p. 16);
- verzoekers bewering dat er geen andere manier was om de militie te steunen behalve gedwongen gerekruteerd worden (notities, p. 19) niet strookt de informatie in het administratief dossier hieromtrent, waaruit overigens niet kan worden afgeleid dat er systematisch gedwongen rekruteringen worden uitgevoerd;
- verzoekers kennis over de militie van M. - de leden, de structuur, de leider en de doden die vielen bij de aanval op Esu waaraan hij deelnam - onaannemelijk beperkt is (notities, p. 9-10, 15-20);
- verzoekers verklaringen over hoe hij gedwongen gerekruteerd werd geenszins realistisch en doorleefd zijn (notities, p. 11, 14);
- verzoeker vage en incoherente verklaringen aflegde over de ontvoering van zijn grootmoeder (verklaring DVZ, vraag 3.5; notities, p. 14, 8, 17, 19) en zijn onwetendheid over of zij thans nog in leven is (notities, p. 6-7, 11-13);

De stellingen in het verzoekschrift, namelijk *“dat hij aanvankelijk bang was om zijn ware vluchtmotief te delen, zowel met de asielinstanties als met zijn raadsman, daar hij vreesde dat hij geen bescherming zou krijgen omwille van zijn activiteiten bij de militie van M.”*, *“dat er tijdens het interview op de DVZ een miscommunicatie moet zijn ontstaan wat betreft de duur zijn verblijf in Weh”*, dat hij aanvankelijk zijn werk op de plantage van zijn vader niet noemde omdat hij zijn rol op de plantage niet als werk *“in de strikte zin van het woord”* beschouwde, gezien hij niet in dienst was van iemand maar *“slechts de eigenaar”* was en dat hij als stadsmens en *“buitenstaander”* een gebrek aan affiniteit had met de dorpsbewoners, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen.

Hij beperkt zich in tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

De uitleg in het verzoekschrift, namelijk *“dat hij slechts drie dagen betrokken is geweest bij de militie van M.”*, dat hij *“logischerwijze niet alle 30 leden van de groep [kende]”*, dat de omstandigheden toen de leden gedood werden *“dermate choquerend en traumatiserend [waren] dat deze namen hem niet bijgebleven zijn”* en dat hij *“de naam van M. [kende], en wist dat hij in het dorp bekend stond”*, maar dat dit impliceert volgens hem *“nog niet dat hij hem kende, laat staan dat hij geïnformeerd is over zijn privéleven”*, kan zijn onwetendheid over de militie van M. geenszins verschonen. Verzoekers vage verklaringen over de militie kunnen zijn verblijf in W'eh niet aannemelijk maken, laat staan zijn betrokkenheid bij de militie aantonen. Alleszins blijkt een verregaande desinteresse in de groepering die hij thans nog beweert te vrezen. Zo wist verzoeker niet eens waar M. zich momenteel bevindt en of de militie nog bestaat (notities, p. 15), daar hij aangaf hierover *“geen informatie”* te hebben (notities, p. 15), terwijl hij later dan weer verwees naar een aanval op de gevangenis van Wum, die het werk zou zijn van de groepering van M.. Van verzoeker kan nochtans worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Waar in het verzoekschrift wordt vermeld dat verzoeker vernam dat de militie van M. een aanslag gepleegd had in Wum *“toen hij op een avond langs de “Three corner market” liep in het dorp, op weg om petroleum te komen”*, waar hij jongeren hierover hoorde spreken en zich geïnformeerd heeft over deze aanslag in Wum, merkt de Raad nog op dat dit toch enigszins in contrast staat met de beweringen in het verzoekschrift dat hij *“niet veel [praatte] met de mensen die hij tegenkwam”* en dat hij gekend was in het

dorp, zijnde *“als buitenstaander: net omdat hij anders was en in zekere zin “nieuw” was, viel hij op en kende men hem”*.

In het verzoekschrift wordt gewezen op *“talrijke bronnen”* die wel *“uitgebreid melding [maken] van de intimidatie die uitgaat van de separatistische groeperingen en van het geweld dat zij gebruiken ten aanzien van alle Engelstalige Kameroeners die niet actief meedoen aan de boycot van de Kameroense overheid”*, alsook *“van het feit dat kinderen gedwongen worden gerekruteerd door de separatistische groeperingen”*. De Raad kan enkel vaststellen dat ook de door verzoeker geciteerde bron (*“US Department of State (USDOS), Country Report on Human Rights Practices 2018 - Cameroon”*) enkel melding maakt van de gedwongen rekrutering van kinderen, terwijl verzoeker een 30-jarige man was toen hij beweerdelijk benaderd, gedrogeerd en gedwongen geïnitieerd werd. Indien niet kan worden uitgesloten dat separatistische groeperingen occasioneel overgaan tot dwang, kan noch uit de informatie in het administratief dossier noch uit de door verzoeker genoemde informatie blijken dat dit een veelvoorkomende praktijk is die verzoekers verklaringen ondersteunt.

Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers gedwongen rekrutering bij de militie van M., is zijn vrees voor de Kameroense overheid, zijn verwijzing naar informatie waaruit zou blijken *“dat personen die gelinkt worden aan de gewapende strijd voor onafhankelijkheid van het Engelstalig gedeelte of die als ‘activistisch’ of voorstander van de onafhankelijkheid beschouwd worden, het risico lopen op vervolging door de Kameroense autoriteiten”* en zijn loutere verklaringen dat zijn broer hem in november 2019 verteld heeft dat politie bij hem in Limbe is langs geweest om naar verzoeker te vragen en dat hij leek begrepen te hebben dat er een arrestatiebevel tegen verzoeker zou zijn uitgevaardigd, niet dienstig.

De algemene rapporten over Kameroen, die verzoeker neerlegde op het Commissariaat-generaal, betreffen de algemene situatie in het land van herkomst, maar volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op het voorgaande - in gebreke.

5. De op het Commissariaat-generaal voorgelegde geboorteakte bevat geen objectief element teneinde verzoekers identiteit met zekerheid te kunnen vaststellen.

De overige bij het verzoekschrift gevoegde stukken (*“geboorteakte van verzoekers vader, D.N.T.”*, *“certificate of non-conviction” van verzoekers vader, D.N.T.”*, *“identiteitskaart van verzoekers vader, D.N.T.”*, *“kaart van het werk van verzoekers vader bij de Cameroon Development Corporation (C.D.C.)”*, *“geboorteakte van verzoeker”*) betreffen D.N.T., een persoon waarvan verzoeker beweert dat het zijn vader is. Waar het verzoekschrift meent dat deze stukken *“wel degelijk een belangrijk ondersteunend element voor verzoekers verklaringen, nu ze het bewijs vormen van de herkomst van zijn vader van het dorp Weh en verzoekers band met het dorp dus aantonen”*, kan de Raad dan ook enkel herhalen dat verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Weh dermate incoherent en vaag zijn dat ze niet geloofwaardig worden bevonden. De stukken aangaande D.N.T. kunnen zijn geloofwaardigheid niet herstellen.

6. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde psychologische problemen, kan de Raad enkel samen met de commissaris-generaal vaststellen dat hij dit pas in zijn opmerkingen na het persoonlijk onderhoud bovenbracht. Hoe dan ook, verzoeker brengt hiervan geen medisch of psychologisch attest bij. Evenmin kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden psychologische van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat voorgaande vaststellingen onverkort blijven.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier en de aanvullende nota van verweerder van 16 december 2020 blijkt daarnaast dat er in bepaalde zones in Engelstalig Kameroen conflict is dat kan aanzien zou kunnen worden als een binnenlands of internationaal gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Kameroen wordt momenteel getroffen wordt door de “*Engelstalige crisis*”, doch dat het om een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio's North West en South West. Immers blijkt uit de informatie dat er fundamentele verschillen zijn tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen.

9. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In casu kan verzoeker zich onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name in Douala, Franstalig Kameroen.

Wat de veiligheidssituatie in de Franstalige regio betreft, dient op basis van de voorhanden zijnde landeninformatie te worden vastgesteld dat het conflict naar aanleiding van de Engelstalige crisis zich sinds de zomer van 2018 heeft uitgebreid naar andere delen van Kameroen, maar dit in eerder geringe mate. Uit de informatie, onder meer de aanvullende nota van 15 december 2020, blijkt echter duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte van Kameroen thans eerder beperkt is, niet algemeen verspreid, noch dermate willekeurig dat er kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen. Verder blijkt uit de informatie dat duizenden Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat uit voornoemde informatie blijkt “*dat Engelstalige Kameroeners in Franstalige regio's - in het bijzonder in steden als Douala, waarin Engelstaligen veelal in wijken met een grote Engelstalige aanwezigheid leven - het risico lopen op willekeurige wijze door de Kameroense autoriteiten geïdendeerd en gediscrimineerd te worden, in die mate dat de acties waarvan zij het slachtoffer riskeren te worden een vorm van vervolging uitmaakt, en hun veiligheid er niet gegarandeerd is*”, blijkt inderdaad dat er in bepaalde wijken soms sprake is van periodes van spanning, met razzia's, identiteitscontroles, arrestaties, Echter, uit het geheel van de informatie in het dossier blijkt evenwel dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn.

Wat betreft de bereikbaarheid van de Franstalige regio, blijkt dat het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de *ghost town* operaties en de vele check points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten. Uit de voorhanden zijnde informatie blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen; bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat er “*aankwijzingen [zijn] dat verzoeker bij aankomst in Kameroen geïdendeerd zou kunnen worden door de overheidsdiensten als gevolg van het feit dat hij deel uitmaakt van de Engelstalige diaspora in Europa en beschouwd kan worden als voorstander van de onafhankelijkheid van de Engelstalige regio's*”. Verzoeker citeert dienaangaande uit “*UK Home Office, Country Policy and Information Note Cameroon: Anglophones, versie 1.0. maart 2020*” en meent dat

deze informatie aanleiding geeft *“tot twijfel over de vraag of toegang tot Kameroen via de luchthaven voor verzoeker als Engelstalige die na een verblijf van enkele jaren in Europa terugkeert, wel veilig is”*. De Raad stelt vast dat reeds in het verzoekschrift wordt aangegeven dat er één bron melding maakt van het viseren van Engelstalige Kameroeners bij terugkeer, maar dat deze stelling niet gestaafd wordt door concrete voorbeelden of ondersteund/bevestigd wordt door andere bronnen. Het aangehaalde fragment concludeert dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat de Kameroense overheid een vijandige of negatieve interesse heeft in alle terugkerende Engelstaligen, maar dat dit wel het geval kan zijn voor Engelstaligen die door hen beschouwd worden gelieerd te zijn aan separatistische activiteiten of deze te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op voorgaande vaststellingen over verzoekers relaas.

Ook uit de COI Focus *“Cameroun. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays”* van 20 september 2019, door verweerder bij de verweernota gevoegd, blijkt niet dat verzoekers om internationale bescherming die terugkeren of verwijderd worden naar Kameroen louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming of het illegaal verlaten van hun land het risico lopen blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij.

10. Uit verzoekers informatie blijkt dat de socio-economische situatie van Engelstalige IDP's (internally displaced people) in Franstalige steden precair kan zijn.

Echter, samen met verweerder, wordt vastgesteld dat van verzoeker redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij zich vestigt in Douala, Franstalig Kameroen, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen hij zo'n 3 jaar in Douala gewoond heeft en er onder meer werkte als barman en in de bouw (notities, p. 3, 5) en dat hij ook Frans spreekt en in Kameroen naar een tweetalige school ging (notities, p. 2, 4). Hij verklaarde tevens dat hij nog contact had met de moeder van zijn beide kinderen die allen in Douala wonen (notities, p. 6), alsook met een vriend die eveneens in Douala woont (notities, p. 7). Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat de moeder van zijn kinderen niet meer in Douala woont omdat ze terug *“naar haar dorp van herkomst”* is gegaan *“waar zij ondersteund kan worden door haar familie”*, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud echter aangaf juist verklaarde dat de moeder van zijn kinderen in Douala was omdat ze daar familie heeft (*“Het laatste nieuws was ze in Douala. Voor de familie. Zij heeft familie in Douala.”*; notities, p. 6). Hoe dan ook, gelet op verzoekers persoonlijke omstandigheden en zijn eerdere verblijf in Douala, samengenomen met het feit dat hij blijkbaar wél voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich aldaar in een vreemde gemeenschap te vestigen, is de Raad van oordeel dat het voor verzoeker mogelijk is zich in Douala te vestigen en daar *“zelf financieel [te] moeten instaan voor zijn huisvesting”*.

Aldus beschikt verzoeker in Douala, Franstalig Kameroen, over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

11. In het verzoekschrift wordt nog aangevoerd dat verzoeker *“verwerende partij [had] willen informeren over de actuele situatie van de in de bestreden beslissing aangeduide personen die zogenaamd een opvangnetwerk zouden kunnen bieden”* en dat hij *“de kans [had] willen krijgen zijn argumenten te doen gelden omtrent een eventuele hervestiging in Douala, voorafgaand aan het nemen van een beslissing hieromtrent”*. Verzoeker acht het verbazend dat verweerder besloot *“om het geplande [tweede] interview te laten voor wat het was, en zonder nieuw interview over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing - d.i. zonder verzoeker de kans te geven zijn visie te geven op de veiligheid en redelijkheid van een eventuele hervestiging in Douala”*. Dit gaat, aldus verzoeker, in *“tegen de uitdrukkelijke richtlijnen van UNHCR, en vormt een schending van verzoekers recht om gehoord te worden, als onderdeel van zijn rechten van verdediging”*.

De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure maar een administratieve procedure. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Voorts schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal verzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen (RvS, nr. 124.415 van 20 oktober 2003; RvS, nr. 160.052 van 14 juni 2006) en is de commissaris-generaal niet verplicht om verzoeker op voorhand te confronteren met de mogelijke toepassing van een intern vestigingsalternatief.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, merkt de Raad op dat verzoeker werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

Verder beschikt verzoeker middels onderhavig devolutief beroep over de mogelijkheid om alsnog zijn grieven uiteen te zetten betreffende de toepassing van een intern vestigingsalternatief, wat hij ook heeft gedaan.

12. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS